

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK BIZOTTSÁGA

Brüsszel, 15.12.2004
COM(2004) 820 végleges

A BIZOTTSÁG KÖZLEMÉNYE

**A Közös Halászati Politika jogszabályi környezetének javítási és
egyszerűsítési lehetőségei**

{SEC(2004) 1596}

1. BEVEZETÉS

A Bizottság egyik legfőbb célkitűzése és az Európai Unió intézményeinek, valamint a tagállamoknak a közös felelőssége a jogszabályi környezet javítása az Európai Unióban. 2002. júniusában a Bizottság elfogadott egy cselekvési tervet, amely a 'jogszabályi környezet egyszerűsítése és javítása'¹ címet viseli. Ezen alapult az intézmények közötti megegyezés 2003 decemberében, melynek célja a „jobb jogalkotás”² Ezek a kezdeményezések kirajzolnak egy globális európai uniós stratégiát, és intézményi keretet biztosítanak ahhoz, hogy olyan konkrét eredmények születhessenek, amelyek egyszerűsítik a közösségi törvényhozást.

Ebben a helyzetben, 2003. februárjában a Bizottság javaslatot tett egy keretcselekvésre, „hogyan aktualizálják és egyszerűsítsék a közösségi vívmányokat”³, és amelynek célja egy, az Európai Közösségből eredeztetett törvényhozói testület garantálása, amely világos, érthető, naprakész és felhasználóbarát, és mindez a polgárok, a gazdasági szereplők és közigazgatási egységek javát szolgálja. Ez a keret hat cselekvési területet határoz meg: a közösségi vívmányok egyszerűsítése, konszolidálása, kodifikálása, visszavonása, elavultságának kinyilvánítása, megszervezése és bemutatása.”

A Közös Halászati Politikát illetően az egyszerűsítés magától értetődően beleilleszkedik a 2002-ben elhatározott reformba⁴, és már nagy erőfeszítések történetek vagy vannak folyamatban ebben a tekintetben. Ezek konkretizálódtak a fent említett keretcselekvés beindításához való hozzájárulásokkal (visszavonás, elavulttá nyilvánítás, rendszeres felülvizsgálat (« screening ») és egyéb egyedi kezdeményezésekkel. Az a szabályrendelet-javaslat, amelynek célja az új Európai Halászati Alap (FEP)⁵ létrehozása, ábrázolja ezt az egyszerűsítésre törekvést. 2003 utolsó negyedéve óta a folyamat felerősödött, és ez számos kapcsolatfelvételhez és vitához vezetett, amely egyébiránt azt eredményezte, hogy időnként átlépték az egyszerűsítés a keretcselekvés értelmében szigorúan vett kereteit⁶, hogy lefedjenek egyéb, a Közös Halászati Politika hatékonyabb beindítását javító intézkedéseket. Jelen

¹ COM (2002) 278, 2002. június 6

² A jobb törvényalkotást szolgáló intézmények közötti egyezményt 2003. december 16-án írta alá az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság. Az egyezmény célja a közösségi joganyag minőségének javítása és átültetése a nemzeti jogrendekbe. Példákat ad a bevált gyakorlatokról (best practices), új célkitűzéseket és elkötelezettségeket határoz meg. Főbb elemei megfelelnek az intézmények közötti koordináció javításának és áttekinthetőségének, „alternatív eszközök” számára stabil keret kialakításának, a közösségi döntési folyamatok során a hatástanulmányok nagyobb felhasználásának, valamint annak a szándéknak, amely az irányelvek nemzeti jogrendbe való átültetésére szabott határidőkre irányul (ld. *Hivatalos Lap C 321, 2003. december 31.*, valamint a korrigendum, *Hivatalos Lap C 204. január 8.*).

³ COM (2003) 71, 2003. február 11. Lásd még a keretcselekvés elindításáról szóló két jelentést: COM (2003) 623 és SEC (2003) 1085; COM (2004) 432 és SEC (2004) 774.

⁴ (A Tanács 2371/2002 rendelete).

⁵ COM (2004) 497 végleges.

⁶ 2003. februári második jelentésében a keretcselekvés beindításáról 2003 (Vö. COM (2004) 432), a Bizottság három típusú cselekvést különböztet meg:

- egyszerűsítés (a törvényalkotás lényegének módosítása, a polgárok, gazdasági szereplők és közhatalóságok javára) ;
- a szövegek mennyiségének csökkentése (az elavult jogszabályok konszolidálása, kodifikálása és törlése visszavonással vagy elavulttá nyilvánítással) ;
- az acquis szervezése és prezentációja (a CELEX és Eur-Lex referencia-adatbázisok prezentációjának és hozzáférhetőségének minden aspektusa).

közlemény levonja a következtetéseket a Bizottság ezirányú elgondolásaiból és a viták összességéből.

2. MEGÁLLAPÍTÁSOK

A tapasztalat és a végrehajtott konzultációk azt mutatják, hogy a Közös Halászati Politika jogszabályi keretének javítása erőfeszítéseket igényel a jogszabályi építmény szintjén és egyéb szinteken is, azért, hogy az alábbi három célkitűzés megvalósulhasson:

- A meglévő jogszabályok világosságának javítása, egyszerűsítése, valamint a jobb hozzáférhetőség javítása;
- A közhivatalok adminisztrációs terheinek és költségeinek csökkentése⁷;
- A tisztviselők adminisztrációs terhének és kötelezettségeinek csökkentése.

Ezen célok szem előtt tartása lehetővé fogja tenni nemcsak a Közös Halászati Politika egyszerűsítését, hanem hatékonyságának növelését is.

Ezen kívül bizonyos kérdések különösen fontosak, mint például a közösségi joganyag olvashatósága és hozzáférhetősége. Sokan panaszkodnak a meglévő jogszabályok számával és terjedelmével kapcsolatban, illetve amiatt, hogy az egyes rendelkezések szétszórva, különféle szövegekben találhatóak meg. Nehéz egy egyéni felhasználó számára megtalálni a joganyag összességében azt, ami számára érdeklődéses. Az információ- és adatszolgáltatási kötelezettség szintén aggodalmat kelt. A nemzeti közigazgatás aggódik a Halászati Főigazgatóság számára rendszeresen leadandó jelentések száma és bizonyos esetekben azok részletei, valamint az átadott információk konkrét felhasználása miatt. A szakemberek számára a legérzékenyebb pont az az adathalmaz, amelyet át kell adniuk a vezetői összefoglaló és egyéb adminisztratív dokumentumok elkészítéséhez.

A Közös Halászati Politika más fejezetei azonban több nehézséget mutatnak. Mindenek előtt ez jellemző az ellenőrzésre, ahol az aggodalmak főként a rendelkezések szétszórtságára, az egyes tagállamok közötti alkalmazásbéli különbségekre, valamint a jelentési és adatszolgáltatási kötelezettség gerjesztette terhekre vonatkoznak. A másik leggyakrabban idézett terület az erőforrás-konzerválás. Az egyes igazgatási eszközök kombinált alkalmazása, amelyek célja az egyes vegyi anyagok hatásának korlátozása, (halászati kapacitás és erőfeszítés), a fogások mennyiségének befolyásolása (TAC és kvóta) és a fogások összetétele (technikai intézkedések) jelentős nehézségek forrása; az összetettség annál jelentősebb, mert egymásra épülő intézkedések, az éves TAC-kal, kvótákkal és pótlási tervekkel kapcsolatosan elfogadott ével szabályozások hozzáadódnak a szokásos technikai rendelkezésekhez.

Fontos felmérni a meglévő eszköz összetettségének okait ahhoz, hogy jobban megragad hassuk, mi az, amit javítani lehet.

⁷

A halászati szektor specifikumai folytán különbséget kell tenni a közhatóságokra és szakemberekre háruló terhek között. Ugyanakkor mindkettő adminisztratív terhet («administrative burden») jelent a Bizottság számára globális értelemben.

Az összetettség egyes tényezői valószínűleg elkerülhetetlenek.

- Nehéz összeegyeztetni a szakemberek elvárásaival azt a kívánalmat, hogy a joganyag könnyen olvasható legyen a hétköznapi polgárok számára.
- A Közös Halászati Politika lefedi egyrészt a halászatok egy heterogén halmazát, másrészt azok több területét is: struktúrák, konzerválás, környezet, külső erőforrások, piacok, ellenőrzés.
- Egy olyan helyzetben, ahol az erőforrások többsége esetében túlkapacitás és túlzumeltetés áll fenn, ahol a készletek jelentős része veszélyben van, elő kell segíteni a védelmi intézkedések különböző típusainak komplementaritását.
- A helyzetek gyorsan változnak, nevezetesen biológiai szempontból, a szövegeket pedig ehhez kell alakítani.
- Ami a különböző külső erőforrásokat érinti, a tárgyalópartnereknek megvannak a saját célkitűzéseik, amelyek különbözőek lehetnek.
- A halászati igazgatási szabályok megfelelnek azoknak az erőfeszítéseknek, amelyek a tudományos eredmények törvényi rendelkezésbe foglalására vontakoznak. Ez mindig nehéz feladat, és különösképpen az, amikor ezeket az eredményeket gyorsan megkérdőjelezzük vagy módosítjuk.

A Közös Halászati Politika sajátos története is hozzájárult a jelenlegi összetettséghez. Az 1983-ban életbe léptetett és 1992-ben módosított eszköz teljesen elégtelen volt, ahogyan ezt a viták, amelyek a 2002-ben elhatározott reformhoz vezettek, is mutatták. Így tehát fel kell vállalni azon rendelkezések következményeit, amelyek a jelen helyzethez vezettek, amelyben a túlkapacitás és a túlzott kitermelés a jellemző. Ezen kulcsfontosságú problémán kívül a döntéskidolgozási eljárások szintén hozzájárultak a jelenlegi eszköz bonyolultságához.

- A Tanácsban és a Parlamentben folytatott tárgyalások gyakran bonyolultabb szabályozást eredményeztek, mint az eredeti javaslatok.
- Több fontos munkaterületet többször újra meg kellett nyitni, mert az elfogadott intézkedések elégtelennek bizonyultak.
- Az egyes alfejezetekre vonatkozó viták gyakran egymástól függetlenül folytak.
- A Tanács év végi döntési eljárása miatt, amely a TAC-ok és a kvóták éves meghatározásával kapcsolatos, nehéz lefolytatni minden szükséges konzultációt és betartani minden határidőt a döntések és az alkalmazás dátumai között.
- A rendelkezéseket magasabb politikai és jogi szintű szabályozásokba illesztették, mint ahogyan az szükséges lett volna, és ez megnehezíti módosításukat és egyszerűsítésüket.

A halászatra vonatkozó vitát az egyszerűsítés általános kontextusába kell egyébiránt helyezni. Jelen közlemény sok eleme a Bizottság által 2003 februárjában kidolgozott stratégia halászatra való alkalmazása. A Közös Halászati Politika csak hasznot húzhat az Európai Unióban a szabályok egyszerűsítését célzó, horizontálisan megtett erőfeszítésekből. Egyes, a

halászaton kívül gyakran említett elemek azonban nem alkalmazhatók ez utóbbi területre. A közösségi halászhajók jövőbeni versenyképessége sokkal inkább függ az erőforrások helyreállításától, és ezáltal az igazgatási intézkedések hatékonyságától, mint a szabályozási terhek és kényszer megkönnyítésétől. A kevésbé szabályozott és jogi eljárások alkalmazása, például az eredményekre vonatkozó kötelezettségek rögzítése anélkül, hogy az eszközöket meghatároznák, a halászat területén rövid időn belül ellenőrzési problémákat okozna. A szakértők kényesen ügyelnek az egyes tagállamok közötti konkurencia méltányosságára, ez pedig közvetlenül kapcsolódik az ellenőrzés méltányosságához, amit egyedül a szabályos alapok tudnak garantálni.

Összefoglalásképpen, az elemzés megmutatja, hogy anélkül, hogy félreismernénk a közösségi halászat irányításának szükségszerű összetettségét, a jelenleg érvényben lévő szabályozás egyre bonyolultabbá vált. A Közös Halászati Politika elemein túl, amelyeket hasznosan lehetne egyszerűsíteni, sok szakember azt gondolja, hogy feleslegesen bonyolultak más rendelkezések is, amelyek ugyanakkor valószínűleg szükségszerűek. Ez az érzés is lényeges elem.

3. A FEJLŐDÉS ÚTJAI

Egyes változások hozzájárulnának a fent említett három célkitűzés eléréséhez (a jogszabályok és hozzáférhetőségük javítása, a hatóságok valamint a szakemberek részére a terhek és megszorítások csökkentése).

- Ebben a tekintetben a legfontosabb elem megfelel a döntéseket **előkészítő megbeszélések** fejlesztésének, valamint az ezzel kapcsolatos elemeknek, mint például a határidők kitolása a döntéshozatal és az alkalmazás között. Az előzetes megbeszélések fejlesztésének figyelembe kell vennie a konzultációk minimumkövetelményeit⁸ (elégséges konzultációs idő, kötelezettség az eredmények publikálására vonatkozóan, visszajelzési kötelezettség (« feed back ») válaszként a kapott megjegyzésekre, egyetlen hozzáférési hely használata a konzultációk számára. Ez lehetővé teszi a jogi szövegek javítását, megkönnyíti a szakemberek véleménynyilvánítását és tájékoztatását, valamint az egyes nemzeti hatóságok feladatát.
- Az előzetes egyeztetések fejlesztése szorosan kapcsolódik **többéves irányítási tervek** fejlesztéséhez, amelyek, saját feladatukon kívül lehetővé tennék a joganyag előkészítésének jobb megszervezését azáltal, hogy hosszabb határidőket szabnak. A TAC-hoz és az éves kvótákhoz kapcsolódóan a jogszabályalkotás gyakoriságának csökkentése lehetővé tenné a tudományos szervek konzultációs gyakoriságának és az ezzel kapcsolatos terhek csökkentését.
- Hasznos lenne az **integrált irányítási tervekben** csoportosítani azokat a jogszabályokat, amelyek egymáshoz kapcsolódnak a Közös Halászati Politika különböző fejezeteiben és így elkerülhető lenne az, hogy az irányítás csak intézkedések egymás mellé helyezésének tűnjön.

⁸ A Bizottság közleménye « Az egyeztetések és a párbeszéd kultúrája felé – Általános elvek és minimálisan alkalmazandó szabályok a Bizottság és tárgyalópartnerei közötti egyeztetések során » COM (2002) 704.

- A **Regionális Egyeztetőtanácsok** létrehozása és működtetése a Közös Halászati Politika reformja által előírányzott keretben elengedhetetlen feltétele a jobb előzetes egyeztetéseknek, valamint a többéves integrált irányítási terveknek⁹.
- Az **informatika hangsúlyozottabb használata** lehetővé tenné az uniós joganyaghoz való hozzáférést elektronikus úton. A Kiadóhivatal (OPOCE) így rendelkezésre bocsát minden anyagot konszolidált formában az EUR-Lex¹⁰-en. A hozzáférés és a halászatra is vonatkozó joganyag megjelenésének javítása már folyamatban lévő kezdeményezések keretében fog megtörténni, amelyek az EUR-Lex bázis javítását célozzák, az OPOCE-val együttműködésben. Az informatika rendszeresebb használata leegyszerűsítene az adatgyűjtést és –továbbítást a tagállami hatóságok és a szakemberek részére .

Egyéb egyedi cselekvések szintén szükségesek a szabályozási korpusz javításához.

- A **joganyag kidolgozási folyamatát is javítani kell**. Már hangsúlyoztuk a jobb előzetes egyeztetések és a Regionális Egyeztetőtanácsok felállításával való kapcsolat szükségességét, de egyéb fejlődés is lehetséges:
- A különböző törvényhozási szintek összetett hierarchiáját csökkenteni kell.
- Bizonyos rendelkezéseket át lehetne tenni a jelenleginél alacsonyabb hierarchiájú szövegekbe, vagy a szubszidiaritás szélesebb alkalmazása vonatkozhatna rájuk.
- A nemzeti szinten hozott és közösségi szabályokhoz hozzáadódó döntések szerepét tisztázni kell.
- Amennyiben a Közös Halászati Politika csak szabályos alapokra épülhet, meg körül kell írni, hogy egy szabályozás mikor szigorúan elengedhetetlen.
- Minden esetben, amikor csak lehetséges, kis számú, szintézis jellegű szöveget kell kapni. Ez megkönnyítené a szövegek koherenciájának fenntartását és javítaná olvashatóságukat.

A Közös Halászati Politikára vonatkozó jogszabályokhoz való **gyakorlati hozzáférést** szintén javítani kell. A fent említett szigorúbb értelemben vett informatikai aspektuson kívül nehéz megragadni a jogi korpusz szerkezetét, elágazásait és kapcsolódási pontjait. Ezeket az aspektusokat pontosítani kell a meglévő joganyag szintetikus bemutatása kapcsán. Lehetetlen marad továbbra is, hogy a referenciaszövegeket azonnal minden érdekelt használhassa, mert szerkezetük és szerkesztési módjuk, bármilyen is legyen az elért fejlődés, nem teszi lehetővé, hogy mindenki, aki halászattal foglalkozik, napi szinten használhassa őket. Újra kell tehát kezdeni a múltbéli kísérleteket, amelyek korlátozott számú szakmai felhasználó számára pedagógiai célú brosrák kiadását célozták. Például, egy jól behatárolt régióban egy adott halászatban résztvevők számára. Ugyanakkor figyelni kell, nehogy összekeverjék az oktatóbrosúrákat és a valódi jogi erővel bíró törvényt szövegeket. Így egy szakember, a megfelelő nyelvezetben megfogalmazott, korlátozott számban kiadott brosrákban megtalálja az őt érintő jogszabályok lényegét, amelyeket szükség szerint kiegészítenének a hivatalos

⁹ A Tanács 2004/585/CE sz. július 19-i határozata a közös halászati politika alapján történő regionális tanácsadó testületek felállításáról. *Hivatalos Lap L 256 ,2004.8.3. 17 – 22. o.*

¹⁰ <http://europa.eu.int/eur-lex/en/index.html>

referenciaszövegekre történő utalások. A Regionális Egyeztetőtanácsok ebben a témában is kulcsszerepet játszhatnának, mint a brosrák felelős szerkesztői, és meghatározhatnák azok céljait és tartalmát.

A közigazgatás terheinek csökkentése szintén megérdemel célzott cselekvéseket¹¹. A leadandó jelentésekre vonatkozó kötelezettségek kiemelt figyelem tárgyát kell, hogy képezzék. A halászat igazgatásának jó működése megköveteli az információáramlást a nemzeti hatóságoktól a Halászati Főigazgatóság felé, ugyanakkor lehetséges a jelenlegi szabályokat és eljárásokat egyszerűsíteni, hogy csökkentsük a jelentések számát és gyakoriságukat oly módon, hogy összevonjuk azokat, és kiigazítjuk tartalmukat ahhoz, ami szükséges és használatos. Végül módszeres visszacsatolást kell szervezni a nemzeti hatóságok irányába. A felügyeleti és ellenőrzési feladatok jelentős terhet képeznek a nemzeti hatóságok számára, amelyek eszközei továbbra is elkerülhetetlenül szűkösek maradnak. Lényeges tehát a Közös Halászati Politika költség-hatékonyságának javítása azáltal, hogy a lehetséges mértékig elfogadunk olyan konzerválási és ellenőrzési intézkedéseket, amelyek ugyanolyan hatékonyak, de kevésbé költségesek, és amelyek megfelelnek az arányosság elvének. Az ellenőrzőeszközök megszerzése és kiterjesztése elemzés tárgyát kell, hogy képezze, az optimális megoldások érdekében.

Ami a **szakemberek terheinek és kötelezettségeinek könnyítését** érinti, már sok hasznos témát idéztünk. Ugyanakkor egyéb elemek is érdemelnek további elemzést. A szakemberek nagy jelentőséget tulajdonítanak az adatgyűjtésből adódó terheknek (ilyenek például a vezetői jelentések, amelyekről néha úgy gondolják, hogy nem felelnek meg egyes halászatoknak. Panaszkodnak ugyanakkor arra is, hogy különböző csatornákon számukra redundánsnak, sőt ismétlődőnek tűnő információkat kell szolgáltatniuk, amelyeket gyakran nem is használnak fel. Ezen nehézségek kezelésére már említettük az informatika hangsúlyozottabb felhasználásának lehetőségét. Középtávon ezek a lehetőségek nem mentesítenek attól, hogy a vezetői jelentéseket és egyéb dokumentumokat a halászati igazgatás szigorú követelményeihez igazítsuk, beleértve az ellenőrzést is. A szakemberek felé az információ-visszacsatolást javítani kell, és elő kell segíteni azt, hogy a tudósok is felhasználhassák a szolgáltatott információkat. A halászok azt is szeretnék, ha az a mód, ahogyan a tagállamok az ellenőrzést gyakorolják, harmonizált lenne. Az alaprendelet ebben a tekintetben felveti annak lehetőségét, hogy szabályozás útján meghatározzák a referenciatevékenységek gyakorlatát és szintjeit. Ez megkönnyítené az Európai Halászati Ellenőrző Ügynökség munkáját, de nem zárja ki, hogy elgondolkodjunk arról, hogy milyen részletezettséget kívánunk ebben a szabályozási és normatív folyamatban, sem más megközelítések kidolgozását, amelyek ajánlásokra, együttműködésre és gyakorlati tapasztalatcserére épülnek.

¹¹ A Bizottság azt tervezi, hogy 2005. elején bemutat egy közleményt az adminisztratív költségek mérési módszereiről, és beindít egy tesztelési folyamatot, hogy el tudja dönteni, lehetséges-e közös európai uniós szintű megközelítést kialakítani. Amennyiben elfogadnak egy közös módszert a törvényhozásból eredő adminisztratív terhek mérésére, a Bizottság szervei ezt a módszert fogják alkalmazni az új vagy meglévő joganyag hatásának felmérésekor.

A külső erőforrások egyedi problémáiból erednek.

- Ha a többoldalú (ENSZ, ORP) vagy kétoldalú (az Európai Közösség és egy harmadik ország vagy ország csoport közötti) tárgyalások minden egyes résztvevője saját nézőponttal rendelkezhet, amelyet az Európai Unió nem tudna normalizálni, javasolhatjuk, hogy meghatározásra kerüljön egyezménytípusonként, nagy régióként vagy halásztípusonként egy középtávú stratégia, amely garantálja a közösségi cselekvés koherenciáját egy fenntartható halászat érdekében, és amely ugyanakkor védi is a közösségi érdekeket.
- A Regionális Halászati Szervezetek keretében a Közösség által meghatározott homogén elvek védelme meg fogja szilárdítani az európai álláspontot és megkönnyíti a meghatározott célok elérését. Noha a Közösség mint szerződő vagy együttműködő fél kötelezettségei világosan meghatározottak, ezek közösségi jogszabályba való átültetése hosszú és nehézkes eljárásokat tesz szükségessé. El kell gondolkodni azon, hogy egyszerűsített eljárásokat léptessünk életbe.
- Ami a kétoldalú kapcsolatokat illeti (partnerségi megállapodások), a standard normatív keretek fokozatos kialakítása, anélkül, hogy vitatnánk az érintett halászatok tétjeinek és sajátosságainak figyelembevételét, valamint a tárgyalási és nyomon követési eljárások javítása hozzá fog járulni ez Európai Közösség, az érintett szakemberek és tagállamok cselekvésének (beleértve más politikák címén történt is) megkönnyítéséhez

4. ELŐRELÁTHATÓ KOCKÁZATOK ÉS NEHÉZSÉGEK

Az első kockázat azokhoz a lehetséges illúziókhoz kapcsolódik, amelyek a racionálisan elvárható egyszerűsítések kiterjedésére vonatkoznak, valamint a szükséges eszközök és erőfeszítések alulbecsléséhez. A létező Közös Halászati Politika rövidtávon nem helyettesíthető radikálisan egyszerűbb eszközzel, hiszen az összetettség számos forrása strukturális. Az erőforrások jelenlegi túlzott kapacitása és túlzott kizsákmányolása ezen kívül az összetettség egy fontos tényezője, amely az elkövetkezendő években továbbra is nagy nehézséget fog okozni. El kell kerülni azt is, hogy az egyszerűsítés a jelenlegi igazgatás gyengüléséhez vezessen, vagy ürügyet szolgáltatson az új intézkedések visszautasításához, amelyek egyébként a helyzetből és a változásokból adódóan szükségesek lennének. Az a kockázat is fennáll, hogy az egyszerűsítés, miután sok erőfeszítést és figyelmet keltett, gyorsan veszít prioritásából és azok az okok, amelyek a jelenlegi túlzott összetettséghez vezettek, felülkerekednek. Figyelni kell arra, is, hogy a törvényhozó elég prioritást biztosítson az egyszerűségnek és az intézmények közötti egyeztetésnek a jobb alkotás céljából, (nevezetesen javítani kell a Bizottság és a Parlament közötti munkamódszereket az egyszerűsítési javaslatok vizsgálatához), valamint hogy az intézmények közötti egyezmény a szerkesztési minőségről ebben a tekintetben szilárd alapot biztosítson.¹²

Az idézett általános kockázatokon túl számításba kell venni a fent javasolt egyszerűsítési eszközök némelyikének egyedi korlátait. Az informatika szélesebb körű alkalmazása

¹² Intézmények közötti egyezmény a „jobb jogalkotásért”: *Hivatalos Lap C 321 2003. december 31.*, és korrigendum, *Hivatalos Lap C 2004. január 8.*; Intézményközi megállapodás a közösségi jogszabályok szerkesztési minőségével kapcsolatos közös irányvonalakról (*HL C 73 1999.3.17., 1. o.*); lásd még: Az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság közös gyakorlati útmutatója, Kiadóhivatal, 2003.

megnövelheti pl. azoknak a nehézségeit, akik nem tudják használni ezt az eszközt. Egyes megközelítések túl nagyszabásúak a kis hajók számára. Lehetetlen mindig minden szintnek megfelelni, ez tehát szükségszerűen kompromisszumokhoz fog vezetni.

5. KÖVETKEZŐ LÉPÉS: CSELEKVÉSI TERV KÉSZÍTÉSE

A Közös Halászati Politika egyszerűsítése és tényleges működtetésének javítása globális, hosszú távú stratégiát igényel. Egyes cselekvések gyorsan eredményhez vezetnek, mások csak fokozatosan. Egyes lépések kísérleti fázist igényelnek, mások előzetes átgondolást. Ebben a kontextusban egy többéves cselekvési terv szükséges. Egy ilyen terv részletes tartalma nem adható meg azonnal, mert előkészítése átgondolást és hosszas vitákat igényel. Ugyanakkor néhány olyan alapelv máris lefektethető, amely az előkészítést irányíthatja.

Amit kialakítunk Közös Halászati Politika címen, az bele kell, hogy illeszkedjen a közösségi vívmányok egyszerűsítésének általános folyamatába, és a 2003. decemberi intézményközi megállapodáson kell alapulnia.

A terv időtartama 5 év körüli lehet, és be kell tervezni egy elkerülhetetlen mérleget félidőre. Azonnali cselekvéseket kell tartalmaznia, amelyek a gyors és konkrét eredményeikkel pozitív dinamikát alakítanak ki. Tartalmaznia kell középtávú cselekvéseket is, és hosszú távúakat is, hogy az egyszerűsítésre való törekvés folyamatosan jelen legyen.

A terv előkészítése széleskörű egyeztetést igényel, a tagállamok, a szakemberek és egyéb résztvevők között, azért, hogy pontosítsuk az egyszerűsítendő dokumentumokat és jogszabályokat, az egyszerűsítés módját és más, a jelenlegi szabályozástól eltérő megoldásokat. Ezt megkönnyítendő, a Bizottság osztályai részéről egy munkadokumentum került kidolgozásra, amely a tervezhető cselekvések előzetes listáját tartalmazza, azért, hogy támogassa a vitákat, és konkrét projekteken fogalmazza meg eredményeiket.

A tervet a rendelkezésre álló eszközökhöz és a változtatás lehetséges sebességéhez kell igazítani. Nem tartalmazhat minden kívánatos cselekvést, sőt még a fent említett dokumentumban szereplőket sem. Minden egyes cselekvést elemezni kell, hogy megragadhatjuk hozadékait, akadályait és az esetleges bukási kockázatokat, illetve a szükséges humán erőforrásokat.

A tagállamok hozzájárulása szükséges lesz egy hatékony cselekvési terv definiálásához. Ugyanez érvényes a többi szereplőre, kezdve a szakemberekkel, akik véleménye kulcsfontosságú a prioritások meghatározásához. Az egyeztető szervek, nevezetesen a Regionális Egyeztetőtanácsok és a Halászati és Vízgazdálkodási Egyeztető Bizottság szintén aktívan kell, hogy részt vegyenek.

A cselekvési terv kidolgozásához szükséges tárgyalások 2005 elején koncentrálódhatnak, azért, hogy a cselekvési tervet elkészíthessük ugyanazon esztendő során.

6. KONKLÚZIÓ

A Közös Halászati Politika egyszerűsítési lehetőségéről indított viták megmutatták, hogy ez a munkaterület nagy és fontos. Megmutatták az egyes szereplők elvárásait is, valamint azokat a nehézségeket, amelyek megoldására fel kell készülnünk. Rávilágítottak arra, hogy lehetőség van nagymértékű javítások eszközölésére, de ez a fejlődés iránti elkötelezettséget és tartós erőfeszítéseket igényel, amelyek minden résztvevőt együttműködésre sarkallnak. Meg kell erősíteni ezt az elkötelezettséget, és el kell kezdeni a munkát, hogy olyan közös dinamika alakulhasson ki, amely gyorsan konkrét projekteket eredményez, és megteremti a tartós siker feltételeit a Közös Halászati Politika jogszabályi környezetének javításához és egyszerűsítéséhez.